

עריכה ופירושי המילים : אלי פרה

מחזיונות הנביאים האחרונים – (כותרת השיר איזכור מקראי מספר יחזקאל פרק י"ב פס' 22 :
”בן אדם מוה-המשל הזה. לכם על-אדמות ישראל לאמור יארכו הימים ואבד כל-וזוון”

והיה פי יארכו הימים / חיים נחמן ביאליק

והיה פי יארכו הימים – והנם ככל ימות עולם,

מראה אחד להם ולתמול ולשלשם,

ימים סתם, מעוטי נחת ורפי יגיעה –

ותקף השממון את-האדם והחיה יחד ;

ויצא איש עם דמדומי החמה אל שפת הים ***לשוח**,

וראה והנה הים לא-ינוס –

ויפק ;

(***לשוח** – לטייל ; להתהלך בהנאה)

ואל-הירדן יצא, והנה ***לא-נסוג לאחור** –

ויפק ;

(***לא-נסוג לאחור** – ביטוי מתהלים קי"ד. לא השתנה)

ואת-***הכימה** ואת-***הכסיל** יראה, והם ממקומם לא-משו –

ויפק.

וישבו ושקמו אדם וחיה גם-יחד,

וכבד עליהם משא חיהם ;

איש איש שער ראשו משממון ***ימרט**

ושפם התתול יקרר.

אז יעלו הגעגועים.

מאליהם יעלו – כעלות פטריות ***באשה**

בקורת עץ רקבון.

(***ימרט** – יתלוש שיער מראשו)

(***באשה** – עשב-בר, צמח טפילי בין צמחי-תרבות)

ומלאו הגעגועים את-כל-הנקבים ואת-כל-הסדקים

כמלאת סמרטוטים ***הפנם**.

והיה כי-ישוב איש אל-אחלו לאכל פת ערבית,

וטבל את-פתו ואת-דגו המלוח בחמץ –

והתגעגע ;

ושטה את-כוס פושקו העכורים –

והתגעגע ;

(***הפנם** – כינים למיניהם ; ביטוי כללי לכינים)

(***פזמק** – גרב ; **פאה** – קצה)

וחלץ את-נעלו ואת-***פזמקו בפאת** מטה –

והתגעגע.

וישבו והתגעגעו אדם וחיה גם-יחד,

איש בחלמו יליל משפעת געגועים

ועל גג פחיו ייבב וישרט התתול.

אז יבא הרעב.

*ושגא הרעב ונפלה, אשר לא-היה כמוהו,
לא רעב ללחם ולחזון, כי אם-למשיח!

(*שגא – גדל; התרבה. *נפלה – נבדל; מיוחד)

והיה בבקר בבקר, כמעט תנץ החמה,
ואיש ממטותו ואיש מסתר אהלו
רצוץ נדודים, שבע חלומות וריק נפש יקום,
ובעוד קורי שנת רגז בעפעפיו

(*בעצמיו – בעצמותיו; בגופו)

והרדת לילה *בעצמיו,
ובעוד ילל הקתול ושרט צפרניו
יחטטו במחו ובקרבי –

(*הבלה – ההבל והדים שבחלון)

ומהר אל זכוכית חלונו ומחה מעליה *הבלה,
או אל-סף אהלו ישכים ובכפו על-עיניו יאהיל
ונשא עין *דלוחה, קודחת ורעבת ישע
אל-עבר המשעול הקטן אשר מאחר *קרפיו
ואל-צלע תל האשפה אשר ממול ביתו –
ובקש את-המשיח!

(*דלוחה – עכורה; לא צלולה)

(*קרפיו – חצר נרחבת מוקפת גדר)

והקיצה האשה מתחת השמיכה *ותתגל,
והיא פרוצת ראש ומעוכת בשר נעכורת רוח,
ואת- *נדדה הצומק מפי תינוקה תשמיט,

(*תתגל – נחשפה במערומיה)

(*נדדה – השד שלה המצומק; יבש, מכווץ ומקומט)

והטתה אין והקשיבה רב-קשב:

האין המשיח הולך?

האם לא עלה קול נערת אתונו?

*ועולל מעריסה יגביה ראשו,

ועכבר מחורו יציץ:

האין המשיח הולך?

האם לא קשקשה *מצלת אתונו?

ושפחה *נופחת במקום מאחורי הכירים

את-פרצופה *המפחם תשלח חוצה:

האין המשיח הולך?

האם לא-נשמעה תרועת שופרו?

(*עולל – תינוק)

(*מצלת – פעמון לצאוורה של נקבת החמור: האתון)

(*נופחת – מפריחה רוח להגברת האש)

(*המפחם – מלשון פחם, שחורה מפיח)